

„АЗ И КАМИНСКИ“ Даниел Келман

ДАНИЕЛ КЕЛМАН – биография

Роден е на 13 януари в Мюнхен. Негови родители са режисьора Михаел Келман и актрисата Дагмар Метлер. Неговият дядо Едуард Келман е писател експресионист. През 1981г. семейството му се мести във Виена, където живее неговият дядо. Келман учи философия и литература в Германия. Международен успех постига със своята пета книга „Аз и Камински „ 2003г., а романът му „Измерване на света“ е определен от критиката и публиката, като един от най-успешните в немската следвоенна литература.

Той е гост-доцент по поетика в университета Майнц през 2001г, по късно във Висбаден, Гьотинген и Тюбинген, Кьолн. През 2012г. е гост-професор в германския департамент на университета на Ню Йорк. Той е член на Академията за наука и литература в Майнц и Академията по изкуствата в Хамбург и на Немската академия за езици и поезия.

ЗА КНИГАТА

Романът „Аз и Камински“ е написан от Даниел Келман, издаден е за първи път през 2003. С този роман авторът постига международен успех, а темата му ни отвежда към суетния и надменен Аз-разказвач. Амбициозният и самозван критик на изкуството Себастиан Цьолнер, който до този момент не може да се похвали с успешна кариера, е готов на всичко за да постигне слава за кратко време, смята да направи това като напише биография на възрастният сляп художник Михаел Камински. Особено напрегнатите взаимоотношения между биографа Себастиан Цьолнер и неговият жив разказвач Михаел Камински, както и взаимните манипулации, създават рамките на една сатира в света на изкуството. Това се постига чрез суетата и описанието на неловкото разминаване между самооценката на Цьолнер и реалността.

ЗА ГЛАВНИТЕ ГЕРОИ

Основният персонаж в романа, посочен в заглавието с местоимението „Аз“ се нарича Себастиан Цьолнер. Той е амбициозен, самозван критик на изкуството. Надява се чрез биографията на възрастния и сляп художник Мануел Камински, да достигне пари и слава. Всъщност той е искал да стане художник, но след като се проваля на приемния изпит в академията, започва работа като художествен критик към местен вестник. Така тридесет и една годишният критик решава да напише биография на Камински, който преди време получава подкрепа от страна на френският художник и скулптор Анри Матис и Пикасо, става известен със своите поп-арт изложби, и с начина си на подписване на картините, целящ евтин рекламен ефект : „нарисувано от сляп художник.“ Освен това Камински е смятан за един от последните живи представители на Класическия модернизъм. С течение на времето обаче спомена за неговото творчество остава в миналото, почти никой не го помни. Той се е оттеглил в Швейцарските Алпи преди двадесет и пет години, с него живее и дъщеря му Мириам.

След края на Втората световна война се жени за Адриене Мале, която е собственик на добре развиваща се книжарница. Но след четиринадесет месеца тя го напуска и отвежда със

себе си дъщеря им Мириам. Малкото момиченце е едва на тринадесет години, когато майка му умира. От седемнадесетгодишна тя да се грижи за баща си.

СЪДЪРЖАНИЕ

В началото на романа главният герой разказва за пътуването до алпийското село, когато пристига се настанява в местния пансион, след което поема към къщата на Камински. Вратата му отваря Мириам, около четиридесет и пет годишна неомъжена жена. Тя го очаква едва след два дни и се опитва да го отпрати, тъй като по това време имат гости. Уреждат си среща за следващия ден и му обяснява, че предварително трябва да е запозната с въпросите, които биографа ще зададе на нейния баща. Тя смята, че трябва да го щадят и не бива той сам да разговаря с Камински. Но все пак преди да напусне къщата Цьолнер успява да придума прислужницата Анна, на следващия ден когато тя му отвори вратата, да замине при своята уж болна сестра и така да остане насаме с Камински. Всичко това Анна прави срещу 350 марки.

Когато се връща обратно в пансиона, получава обаждане от своята бивша приятелка Елке, която го моли веднага след като се върне от Алпите да вземе багажа си от нейното жилище.

На другия ден, той отново е в дома на Камински, с единствената цел да го претършува. В отсъствието на прислужницата Анна, се вмъква в запрашеното ателие на художника, заснема голяма част от картините, а в бюрото му открива сметки и писма.

Също така успява да проведе разговор с художника. За да го предразположи да говори Цьолнер му казва, че неговата ученическа любов Трезе Лесинг, не е мъртва, както са си мислели, а живее в северна Германия, някъде по крайбрежието. Тъй като неговата дъщеря я няма, трябва младия биограф сам да го завежда при нея.

Една част от пътуването Камински прекарва в сън, а след като се събужда иска закуска, затова Цьолнер отбива до мотел, а когато се връща на задната седалка вижда непознат мъж, това е Карл Лудвиг. Младият мъж доста трудно се примирява с идеята на Камински с тях да пътува на автостоп и Карл Лудвиг. Но това се оказва лоша идея, тъй като докато Цьолнер плаща на бензиностанцията, автостопаджията успява да открадне колата, така с такси двамата мъже се добират до един хотел. Посред нощ Цьолнер получава обаждане от портиера, който му съобщава, че в стаята на неговия приятел е влязла проститутка. Когато отива до неговата стая вижда табелката с надпис; „не ме безпокойте“, а всъщност вратата е отключена и това допълнително го смущава. Жената лежи облечена в леглото, а Камински лежи, сложил глава в скута и и говори. Цьолнер извиква жената със себе си - за да я попита как се е озовала при художника и дали няма общо с стопаджията, отмъкнал им колата. Но единственото, което разбира от Яна- така се казва младата жена е, че Камински, който по-рано твърдеше, че няма пари, и е платил. На следващия ден отново в стаята на художника, биографа среща келнера от рум сервиза, който носи поръчката на възрастния художник. Тъй като художника твърди, че не разполага с пари, Цьолнер трябва да плати всичко. За да спести пари мисли заедно със стария мъж да нощуват в дома на Елке, която не си е у дома, а ключа не е сменен. Вечерта младият критик на изкуството води Камински на откриването на изложбата на Алонцо Куйлинг в галерия „Хохгарт“.

На следващата сутрин, когато се събужда намира художника в кухнята, а срещу него стои Елке, неговата вече бивша приятелка и по-всичко личи, че учудена, от това че го намира в жилището, още повече че с него е и непознатият за нея Камински. Дава му един час да напусне къщата. Ключовете от колата обаче остават в него, така двамата поемат към последното си и най-важно и решаващо за биографа пътуване и то е до дома на Терезе Лесинг.

Когато пристигат дома на Тереза, вратата отваря непознат мъж на име Холм. Цьолнер е обнаден за това, колко трогателни моменти ще добави към книгата си след разговора с възрастната жена в креслото, но спомените и от младостта са толкова избледнели, дори нарича Камински с грешно име. Разказва за това как е протекъл живота и след като напуска Камински, известно време работи като секретарка, по-късно се омъжва за мъж с името Уве и има две деца. Но съпругът и умира при инцидент и тя се омъжва повторно и има също две деца. А сега живее с Холм, който по-рано е управлявал малка фабрика за билкови продукти.

Пред къщата ги чака Мириам, която иска ключовете на Елке от нейно име и заплашва Цьолнер с това, че ще подаде обвинение за кражба на две коли и отвлечане на възрастен мъж. Освен това тя иска той да заплати разносните и по пътуването и'. Всъщност Мириам иска да спести вълненията на своя баща, затова не му казва, че Терезе е жива. Тогава става ясно и това, че „тънките“ сметки на Цьолнер за слава са се оказали погрешни. Възрастният и освен това доста хитър художник е водел в продължение на часове телефонни разговори с Ханс Баринг, с когото има подписан договор за написването на поредица от статии за Камински.